

Sygnatura akt IV U 289/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania D. S.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 25 czerwca 2019 r. roku, znak: (...). (...). (...).2019

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Powód D. S. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 25 czerwca 2019 roku i domagał się zmiany tegoż orzeczenia w zakresie ustalenia, iż niepełnosprawność datuje się od dnia 1 stycznia 1989 r. W uzasadnieniu odwołania przedstawiono okoliczności związane ze stanem zdrowia powoda. Powód wskazał, iż zgromadzona dokumentacja medyczna pozwala ustalić, iż początki stwierdzonego u niego schorzenia datuje się od 1989 r., zaś jego problemy ze zdrowiem pojawiły się już od urodzenia.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o oddalenie odwołania, gdyż nie znalazł podstaw do zmiany wydanego orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U powoda D. S. zdiagnozowano stożek rogówki obu oczu, stan po przeszczepie rogówki prawego oka, stan po cross-linku oka lewego i astygmatyzm krótkowzroczny oka lewego. Stan zdrowia powoda uzasadnia zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, powód wymaga jedynie czasowej lub częściowej pomocy innych osób, nie zachodzi niezdolność do samodzielnej egzystencji. Nie ma podstaw do ustalenia, iż stopień niepełnosprawności powoda datuje się na dzień 1 stycznia 1989 r.; niepełnosprawność powoda istnieje od dnia 18 kwietnia 1991 r.

Dowód : opinia biegłego sądowego okulisty – k. 17-18,

akta (...) w załączeniu,

dokumentacja medyczna (w aktach sprawy i aktach (...)).

W ustaleniu stanu faktycznego Sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dokumentach i opinii biegłego, której dał wiarę. Biegły wydał swoją opinię, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską i wywiad z odwołującym, dokonał badania przedmiotowego. Wnioski opinii zostały sformułowane w sposób jasny, są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom powoda, a poziom jego wiedzy i sposób umotywowania opinii nie budzi wątpliwości Sądu. Biegły potrafił dokonać obiektywnej oceny, które z faktów ustalonych podczas badania

są wynikiem stanu zdrowia powoda i jego niepełnosprawności, które są subiektywne, a które wynikają ze zwykłej nieporadności osób w danym wieku, czy o danym charakterze. Biegły ustosunkował się również do daty ustalenia stopnia niepełnosprawności.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zwążył:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z przepisem art. 4 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1172 t.j. z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zgodnie z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2018 r. poz. 2027 t.j.) datę lub okres powstania niepełnosprawności osoby zainteresowanej ustala się na podstawie przebiegu schorzenia, dokumentacji medycznej lub orzeczeń o inwalidztwie, niezdolności do pracy, wydanych przez organy na podstawie przepisów odrębnych.

W niniejszej sprawie powód nie kwestionował ustalonego przez pozwany organ umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie zgadzał się jednak z datą powstania niepełnosprawności, która w jego ocenie powinna zostać ustalona na dzień 1 stycznia 1989 r. Jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie, powód niewątpliwie cierpi na schorzenia czyniące go osobą niepełnosprawną oraz ograniczające go w samodzielnym funkcjonowaniu i pełnieniu ról społecznych. Z opinii biegłego sądowego wynika jednak, że brak jest podstaw do ustalenia, iż niepełnosprawność powoda powstała już od 1 stycznia 1989 r. Co prawda z zaświadczenia lekarskiego przedłożonego przez powoda i złożonych przez niego zastrzeżeń wynika, iż problemy ze zdrowiem u powoda pojawiły się już w wieku 20 lat, jednakże brak jest stosownej dokumentacji medycznej lub innych dowodów, które potwierdzałyby, iż poziom ówczesnych schorzeń powodował ograniczenia pozwalające na zaliczenie powoda do osób niepełnosprawnych. Podzielając wnioski płynące z opinii biegłego, należało stwierdzić, iż pozwany organ w sposób prawidłowy ustalił datę powstania niepełnosprawności powoda.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. sąd oddalił odwołanie. Stosownie do art. 148¹ § 1 k.p.c., sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie żaden z dowodów nie wymagał przeprowadzenia rozprawy, gdyż sąd oparł się na złożonych dokumentach i opinii biegłego doręczonej stronom z terminem do ustosunkowania się na piśmie, Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy.